

[Helga Pedersen.]

vælge departementsordningen. Justitsministeriet er i de senere år blevet udvidet betydeligt, fra 3 kontorer i 1938 til 6 i dag med en betydelig forøgelse af juridisk personale og kontorpersonale, og det til trods for at en række sager i de senere år er henlagt til afgørelse udenfor ministeriet. Det ville altså efter mit skøn være urigtigt at inddrage flere sager under justitsministeriet. Vi skal tværtimod gå den anden vej, og det gælder iøvrigt ikke blot justitsministeriet, men hele centraladministrationen. Også af andre grunde ville det være urigtigt at henlægge disse politimæssige og administrative områder, som i dag hører under rigspolitichefen, til justitsministeriet.

Justitsministeren bør ikke have politiets direkte funktioner så nær ind på livet, som departementsordningen ville medføre. Justitsministeren bør med andre ord ikke være en udrykningschef. Man kan også henvise til, at klager over politiet behandles bedst hos et af politiet uafhængigt organ, men et kontor i justitsministeriet, der vel populært vil blive kaldt politikontoret eller noget lignende, vil næppe i befolkningen blive anerkendt som uafhængigt af politiet, og hvis derhos personalet i dette politikontor jævnligt skulle udveksles med det eksekutive politi, ville et sådant uheldigt indtryk fæstnes yderligere hos befolkningen. Derfor og af de grunde, som angives i betænkningen, tror jeg, at vi skal lade departementsordningen ude af betragtning.

Søger man dernæst en løsning, hvorefter de centrale administrative politifunktioner henlægges til et organ udenfor justitsministeriet, melder rigspolitichefordinningen sig som en naturlig løsning. En ordning med et generaldirektorat, hvor politiets generaldirektør havde direkte referat til justitsministeren, tror jeg ikke ville være hensigtsmæssig, og jeg skal ikke spilde flere ord på den. Tilbage er altså rigspolitichefordinningen, og jeg er enig med den højtærede justitsminister i, at det nok er den, vi bør bygge på. Den kan have sine mangler, det er vist og sandt, og den har på ret åbenhjertig vis åbenbaret dem i den korte år-række, den har eksisteret, men den har også sine fordele, og hvis den udbygges rigtigt, tror jeg, fordelene er betydeligt større end manglerne.

Såvidt jeg kan se, skyldtes en væsentlig del af de vanskeligheder, der hidtil har vist sig, to forhold, eet af mere midlertidig beskaffenhed og eet af varigere karakter. Det midlertidige forhold var simpelthen forskellige personelle vanskeligheder i politiet for nogle år siden, men jeg tror, at disse problemer nu er passeret, og forsåvidt kunne man spørge, om man ikke skulle vente endnu et år for at indhøste erfaringer, efter at administrationen er ændret en hel del indenfor den gældende lovs rammer. På den anden side kan det være rimeligt at få en afslutning på den diskussion, der med mellemrum dukker op i offentligheden om politiets øverste ledelse. Det er også rimeligt at ændre lovreglerne vedrørende efterretningsvæsenets ledelse, efter at denne tjenestegren blev omorganiseret i 1951.

Den anden, mere varige vanskelighed hidrører fra den kendsgerning, at man i så høj grad hidtil har lagt vægt på rigspolitichefstillingen som en politichefstilling og mindre fremhævet de administrative opgaver, der er henlagt til rigspolitichefen. Efter min mening bør rigspolitichefen være det administrative mellemlid mellem det eksekutive politi, politidirektøren og politimestrene, på den ene side og justitsministeren på den anden. Egentlige eksekutive beføjelser bør rigspolitichefen såvidt muligt holdes udenfor — eller med andre ord: de bør kun henlægges til ham, når det af administrative hensyn er absolut nødvendigt, at de skal henhøre under rigspolitichefen. Det er meget vigtigt at holde sig dette for øje ved den fremtidige ordning. Det er så meget desto vigtigere, som det oftest er på disse områder, nemlig ved de eksekutive beføjelser, kompetencestridigheder og gnidninger med kredsene erfaringsmæssigt opstår.

Man kunne derfor overveje, om man ikke helt kunne udskyde de eksekutive beføjelser fra rigspolitichefens forretningsområde. Vi kunne vel nok finde en plads for dem hos de eksekutive organer. Historisk er nogle af de beføjelser, som efter forslaget og i overensstemmelse med gældende ret er henlagt til rigspolitichefen, og som er eksekutive eller virker direkte til støtte for det eksekutive politi, f. eks. rigsregistraturen, centralbureauet, politietferretninger, groet ud af Københavns politi —